

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ — *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ τροπαιοφόρου.*

Οὗτος ὁ ἐνδοξος καὶ θαυμαστὸς καὶ μέγας μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ τροπαιοφόρος.

βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει (296), καταγόμενος ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, ἐκ γένους λαμπροῦ καὶ ἐπιφανοῦς καὶ πρότερος λάμπας εἰς τὴν τάξιν τῶν Τριβούνων καὶ ὕστερον, ὅτε ἔμμελε νὰ μαρτυρήσῃ κόμης ὢν κατὰ τὸ ἀξίωμα (ἥτοι ἑπαρχος, ἢ ἡγεμὼν, ἢ καὶ στρατηλάτης). Ὅτε δὲ ὁ ἀσεβὴς Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ προσταγὴν βασιλικὴν ἐξέδωκεν, ὅσοι μὲν χριστιανοὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, αὐτοὶ νὰ ἀξιόωνται τιμῶν βασιλικῶν, ὅσοι δὲ δὲν πειθόνται νὰ νὰ τὸν ἀρνηθῶσιν, αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι ζημίαν τὸν θάνατον, τότε ὁ μέγας Γεώργιος

ὁμοῦς πάλιν ὑγιές, με ἐπιστάσαν θεοῦ ἀγγέλου, (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον)

ΔΕΥΤΕΡΑ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — *Μνήμη τῆς δσίας μητρός ἡμῶν Ἑλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.*

Αὕτη ἡ δσία Ἑλισάβετ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰσῆλθεν εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας ὅθεν καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν ἱμάτων, καὶ ἰάτρευεν διάφορα πάθη καὶ ἀσθεσίας. Ταύτης τῆς δσίας ἡ γέννησις ἐδηλώθη ἄνωθεν διὰ θείας ἀποκαλύψεως καὶ ἐπρομηνύθη παρὰ Θεοῦ, ὅτι θέλει γένει σκεῦος ἐκλογῆς. Ἐφόρει δὲ ἡ μακαρία ἕνα μόνον χειτόνα διὰ τοῦτο ἐταλαιπωρεῖτο ἀπὸ ψυχὸς καὶ τὸν παγετὸν τοῦ χειμῶνος. Δὲν ἐπλυνε ποτὲ τὸ σῶμά της με νερόν· διεπέρασεν νυστικὴν τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τρεῖς χρόνους εἶχεν ὅλως διόλου προσηλωμένον τὸν νοῦν τῆς εἰς τὸν Θεόν, καὶ με τοὺς σωματοκοῦς ὀφθαλμοὺς τῆς δὲν εἶδε ποτὲ τὸ κάλλος μέγεθος τοῦ οὐρανοῦ. Ἐθάνατοσεν διὰ προσευχῆς τῆς ἐναν ὄφιν φαρμακερὸν καὶ μεγαλῶτατον, Δὲν ἐγεύθη ἔλαιον εἰς διάστημα πολλῶν χρόνων, καὶ δὲν ἐφόρεσεν εἰς τοὺς πόδας ὑποδήματα. Με ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀρετὰς θαερέστως διαλάμπουσα ἡ τρισολβία, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, ἡ ὁποία καὶ ἕως σήμερον χαρίζει εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας αὐτῇ χάριν πολλῶν θαυμάτων καὶ ἱμάτων, διότι χῶμα μόνον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς, μετ' εὐλαβείας λαμβάνομεν, ἱατρῶν πᾶσαν ἀσθένειαν.

ΤΡΙΤΗ 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.*

Οὗτος ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος ἐκήρυξεν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ἕλην τὴν Αἴγυπτον καὶ λιβύην καὶ Βαρβαρίην καὶ Πεντάπολιν. κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου τοῦ βασιλέως ἐν ἔτι ξδ' (64). συνεγράφε· δὲ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐξηγουμένου τοῦτο εἰς αὐτὸν Πέτρου τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κυρήνην τῆς Πενταπόλεως πολλὰ ἐκεῖ ἐποίησε θαύματα ἔπειτα ἀνεχωρήσας ἐκεῖθεν, ὕπηνεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Πεντάπολιν πνταχοῦ δὲ ἐνήργει θαύματα ἐστολιζε τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, ὕστερον δὲ πάλιν ἐγύρισεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ δὲ εὐρών τινας ἀδελφοὺς εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς καλουμένης τοῦ Βουκόλου, συναναστρέφετο με αὐτοὺς εὐαγγελιζόμενος καὶ κυρύτων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν προσκυνητὰ τῶν εἰδώλων, μὴ θέλοντες νὰ βλέπωσι τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀδξανομένη καὶ προκόπτουσαν, ἔδωσαν τὸν Ἀπόστολον με σχοινία καὶ ἔσυρον αὐτὸν ἐπάνω εἰς πέτρας αἱ δὲ σάρκες του κτυπούμεναι εἰς τὰς πέτρας. κατεξεσχίζοντο καὶ τὸ αἷμα του τὴν γῆν ἐκοκκίνισεν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φλακὴν, εἰς

τὴν ὁποῖαν ἐφάνη ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἐρ-
ναρῶσαι τὴν μέλλουσαν δόξαν ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ εἰς
τοὺς οὐρανοὺς· μετὰ δὲ μίαν ἡμέραν ἔδωκεν αὐτὸν οἱ
Ἕλληνες, καὶ ἔσυρον μέγα εἰς τὰς ἀγοράς. Ἐκεῖ λοιπὸν
ἐπειδὴ ἐσπικράττοτο αἱ σάρκες του καὶ κατεκόπτοντο
ἀπὸ τὰς πέτρας παρέδωκε τὸ πνεῦμα τοῦ τῷ Κυρίῳ
ὁ μακάριος τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος. Κατὰ τὸν χα-
ρακτήρα τοῦ σώματος τοιοῦτος ἦτο ὁ θεὸς οὗτος
Εὐαγγελιστὴς. Δὲν ἦτο οὔτε πολλὰ ὑψηλὸς καὶ μακρὸς
οὔτε πάλιν πολλὰ χαμιλὸς καὶ κοντός, ἀλλὰ ὁμοῦ μὲ
τὸ μέτριον μέγεθος ἐστόλιζεν αὐτὸν καὶ ἡ ἀπανθοῦσα
λευκότης τῶν μαλλίων του. Ἡ μύτη του ἦτο μακρὰ
καὶ ἴση καὶ ὄχι κοντὴ καὶ πλατυεῖα, ὥστε δικνύη τὸ
πρὸσωπόν του ὡς κολοβόν. Τὰ ὀφρύδιά του ἔνευον εἰς
τὰ ἔσω, καὶ γένειόν του ἦτο δασύ καὶ μακρόν, ἡ κα-
φαλή του φαλαγγα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του
ἄριστα συγκεκραμένον· εἶχε δὲ δὲ ὁ Ἀπόστολος συμπά-
θειαν πολλὴν εἰς τοὺς δεομένους καὶ εὐκολομήλιτον
πρὸς αὐτὸν συναντῶντας, ὥστε αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς
του ἀντέλαμπον μὲ τὰς φυσικὰς χάριτας τοῦ σώματος
του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺναξις εἰς τὸν πένοντα
αὐτοῦ ναὸν τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸν τόπον τὸν
λεγομένων τοῦ Ταύρου.

**ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — Μνήμη τοῦ ἱερομά-
τυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασειας.**

Οὗτος ὁ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς ἦτο
Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Ἀμασειας τῆς ἐν τῇ
Μαύρῃ θαλάσῃ εὐρισκομένης, κατὰ τοὺς χρόνους Λι-
κινίου τοῦ σύζυγον ἔχοντος Κωνσταντίνου ἢ Κωνστα-
ντίναν, τὴν ἀδελφὴν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν
ἔτι τῆς (317), διότι οὗτος ὁ Λικίνιος ἐπέμφθη μὲν διὰ
νὰ πολεμήσῃ τὸν Μαξιμίνον, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἐναντίον
τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐκράτησεν ὁμοῦ τυραννικῶς
μέρη τινὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαξιμίνος φο-
μευθεὶς, ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ πολεμῇ τὸν Λικίνιον καὶ
ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν τῆς ζωῆς του κίνδυνον, διὰ τοῦτο
ὁ Λικίνιος ἐλθὼν εἰς Νικομήδειαν, ἐπροσέφερε διὰ τὴν
νίκην ταύτην θυσίας εἰς τὰ εἰδῶλα. Τότε λοιπὸν ἐπρό-
ταξεν νὰ φέρωσιν ἐμπροσθέν του καὶ τὸν ἅγιον τοῦτον
Βασιλέα ὁμοῦ μὲ μίαν κόρην ὀνομαζομένην Γλαφυρὴν,
ἢ Γλαφύραν τῆς ὁποίας ἡ υπόθεσις ἦτον αὕτη. Ἡ Γλα-
ῆτον ὑπηρέτρια Κωνσταντίνης τῆς συζύγου τοῦ Λι-
κινίου, ἐπειδὴ δὲ ἐκατάλαθεν, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐλύσσα
ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἐφανέρωσεν τὸ πρᾶγμα εἰς
τὴν κυρίαν τῆς, ἡ ὁποία ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν Γλα-
φυρὴν καὶ τὴν ἔστηλεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Αὕτη λοι-
πὸν περιπατοῦσα ἀπὸ τόπον εἰς τόπον κατήντησεν εἰς
τὴν Ἀμασίαν, ὅπου ἦτο Ἐπίσκοπος ὁ ἅγιος οὗτος
Βασιλεὺς. Τοῦτο λοιπὸν μὲν ὁ Λικίνιος, καὶ ὅτι ἔσα
χρήματα εἶχε μαζὶ τῆς ἢ Γλαφυρῆς, τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν
ἅγιον Βασιλέα διὰ νὰ κτίσῃ Ἐκκλησίαν, ἐπρόσταξε νὰ
τοὺς φέρωσιν ἐμπροσθέν του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Γλαφυρὴ
εἶχεν ἀποθάνῃ προτοῦ, ἐπέστη μόνος ὁ ἅγιος Βασι-
λεὺς, καὶ ἐφάρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐμπροσθεν τοῦ
Λικινίου.

Ἦλγε δὲ ὁ ἅγιος ἀρκετὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν
ψευδωνύμων Θεῶν, καὶ ἐπυρεν μὲ κατὰρξιν τὴν
πλάνην τούτων καὶ ματαιότητά. Ὄθεν ἔδωκεν κατ'
αὐτοῦ ὁ Λικίνιος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν· καὶ λοι-
πὸν ἀρεκεφαλίσθη ὁ μακάριος Βασιλεὺς καὶ ἐβλήθη
εἰς πλοῖον, καὶ ἡ μὲν ἀγία του κεφαλὴ ἐρρίφη εἰς
τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ πλοίου, τὸ δὲ λοι-
πὸν σῶμά του, ἀπὸ τὸ ἄλλον μέρος τοῦ πλοίου. Ταῦτα
δὲ τὰ δύο, ὃ τοῦ θαύματος! ἠνέωθησαν πάλιν ὁμοῦ ἡ

κεφαλὴ μὲ τὸ σῶμα καὶ συνηρμόθησαν κατὰ τὴν φυ-
σικὴν των ἀρμονίαν καὶ οὕτως εὐρέθη ὁ ἅγιος εἰς
τὸν κόλπον τῆς Σινόπης ἀπὸ τινος ἀλιεῖς. Οὗτοι δηλα-
δὴ θαλάσσης τὴν γρίπον καὶ ἐλκύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν
ξηρὰν, ἔσυρον ὁμοῦ καὶ τὸ τίμιον· λείψανόν τοῦ ἁγίου
ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφάνη εἰς ἔγαν χριστιανὸν Ἐπι-
δοφόρον καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πρῶτος τὸν ἁ-
γίον· εἰς τὸν οἶκόν του ὅτε ἐφάρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν
καὶ ἐφανέρωσεν αὐτῷ περὶ τοῦ ἁγίου λείψανου. Ὁ δὲ
Ἐπιδοδοφορὸς λαθὼν μαζὶ τοῦ δύο διακόνους, Θεότι-
μόν καὶ Περθέτιον, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν τῷ ἁγίῳ
ἀπὸ τὴν Ἀμασίαν, ἦλθον καὶ ἐπήρξαν τὸ ἅγιον λείψα-
νον, καὶ τιμήσαντες αὐτὸ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ
μὲ ῥαυμωδίας καὶ ἄσματα τὸ ἔφερον εἰς Ἀμάσειαν.
Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ
Ἐκκλησίᾳ.

**ΠΕΜΤΗ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομά-
τυρος Συμεῶν συγγενοῦς, ἡτοι ἀδελφου τοῦ Κυρίου
ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.**

Οὗτος ἦτο υἱὸς, Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, εἰς ἀπὸ
τοῦς τέσσαρας υἱούς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μὲ τὴν προ-
τερέαν αὐτοῦ γυναῖκα· Ἰάκωβον δηλαδὴ καὶ Ἰωσήφ
καὶ Ἰούδαν καὶ Σίμωνα, τούτοις τοῦτον Συμεῶν. Ἐπει-
δὴ δὲ τὸ Σίμων εἶναι ὑποκορητικὸν ὄνομα τοῦ Συμεῶν
διότι οὕτω καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Σίμων λέγε-
ται καὶ Συμειὼν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καθολικῆς δευτέρας
τοῦ ἐπιστολῆς. Τοῦτον λοιπὸν τὸν Συμεῶν ἢ Σίμωνα
οἰκειοποιήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς
καὶ κατεδέχθη νὰ ὀνομάζεται ἀδελφὸς αὐτοῦ κατὰ
κατὰ σάρκα, καθότι ὁ Ἰωσήφ ἐνομιζέτο μόνον πατήρ
τοῦ. Αὐτὸς ἔχρισεν τοῦτον καὶ ἱερεῖα διὰ νὰ κηρύττῃ
τὴν ἐπὶ γῆς αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ μετὰ τὸν ἀδολφό-
θεν Ἰάκωβον ἔγενεν οὗτος δευτέρως πατριάρχης τῶν
Ἱεροσολύμων· ὅθεν ἐπάλασεν ὁ ἀδίδιμος μὲ πολλοὺς
πόνους καὶ ἰδρωτάς ὡς ποιμὴν ἀληθινός, καὶ ἐποίμανε
τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολήμων ὡς γνήσιος μαθητῆς
Χριστοῦ καὶ ὄχι ὡς μισθωτός. Ἀφ' οὗ κατεσκεύασε
τὸν ἐκυτόν του ναὸν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κατεκρήμνι-
σε τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς πεπλανημένους
Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας
ὠδήγησε. Καὶ πολλὰ καὶ διάφορα θάσσανα ὁπομένης
διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, τελευταίον ἐσταυρώθη, ὃν
χρόνον ἐκπύον εἶκοσι, καὶ οὕτως ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἀνέ-
βη πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ποθούμενον Χριστὸν ἵνα λάβῃ
τὴν τῆς δόξης ἀμείραντον δόξαν, ἐπὶ τῆς βασιλείας
Τραϊανοῦ ἐν ἔτι γῆ (98).

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — Μνήμη τῶν Ἀ-
γίων ἐννέα μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ μαρτυρησάντων,
Θεόγνιδος, Ροδόφου, Ἀντιπάτρου, Θεοσίχου, Ἀρτέ-
μα, Μάγνου, Θεοδούλου, Θανμασίου καὶ Φιμήμονος.**

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες συνήχθησαν
μὲν ἐπὶ διαφόρους τόπους ἐκτεθήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦς
εἰδωλωτάρχας εἰς τὴν Κυζίκον, καὶ ἐρωτηθέντες περὶ
τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐντόπισαν τὸν ἄρχοντα
τῆς Κυζίκου μὲ τὴν γενναίότητά τῆς γνώμης των, καὶ
ἐνέπαιξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Ὄθεν τιμωρηθέντες
μὲ διάφορα θάσσανα, δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ
μᾶλλον ἐπρόσφερον ἐκυτοὺς θυσίαν ζωντανὴν εἰς τὸν
ζῶντα Θεόν, διὰ ξίφους ἀποκεφαλίσθέντες. Ὄθεν καὶ
μετὰ θάνατον ἔγειναν ἱατροὶν ἁμισθον διαφόρων πα-
θῶν, εἰς τοὺς μετὰ πίστει αὐτοῖς πλησιάζοντας,

ΣΑΒΒΤΟΝ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— *Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος Σωσιπάτρου τῆς Κερκύρας.*

Ἀπὸ τοὺς δύο τοὺτους ἀποστόλους ὁ μὲν Ἰάσων κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ταρσοῦ, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐπιάσθη κυνήγιον πρὸς τὴν εὐσέβειαν· ὁ δὲ Σωσιπάτρος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ ἐδέχθη τὴν πίστην τοῦ Χριστοῦ ὕστερον ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ τῶν ὁποίων αὐτὲς γράφει ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ «Ἀσπάζονται ὑμᾶς Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος οἱ συγγενεῖς σου» (Ῥωμ. ις'. 21.) καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἔγεινεν ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του, ὁ δὲ Σωσιπάτρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἰκονίου. Οὗτοι λοιπὸν ποιμάναντες τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, ὑπῆγον εἰς τὴν Δύσιν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν χώραν τῶν Κυρηναίων ἔκτισαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, καὶ ἐκεῖ λειτουργοῦντες εἰς τὸν Θεόν, πολλοὺς ἀπίστους ἐῴκυσαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθέντες εἰς τὸν βασιλέα Κερκυλλίνον, ἐβλήθησαν εἰς φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκοντο κλεισμένοι ἐπὶ ἀρχηγοὶ τῶν κλεπτῶν, τὰ ὅποια τὰ ὀνόματα εἰσι ταῦτα. Σατορνίνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος, καὶ Μαμμίνος. Τούτους λοιπὸν διδάξαντες οἱ ἀπόστολοι μὲ τὰ λόγια των, καὶ πληροφορήσαντες μὲ τὰ θαυμάσια, ὅσα ἐποίησαν, τοὺς ἔφερον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ πρόβατα αὐτοῦ ἀντὶ λύκων ἐποίησαν, οἱ ὅποιοι μετὰ ταῦτα ἐβλήθησαν ἐντὸς λεβήτων πυρωμένων, καὶ γεμάτων ἀπὸ πύσσαν καὶ ἔλαιον καὶ κηρίον καὶ θεῖον, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντος ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁμοίως δὲ ἐπειδὴ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἔκοψαν καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐπικαλουμένου τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα.

Ἐκβαλὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοὺς ἁγίους Ἰάσωνα καὶ Σωσιπάτροι, ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπαρχὸν Καρπιανὸν διὰ τὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὅστις ἐρωτήσας τοὺς ἀποστόλους ἂν ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, καὶ αἰδῶν αὐτοὺς ἀμεταθέτους, τοὺς ἔδεξε καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Βλέπουσα δὲ αὐτοὺς αὐτῷ δεδεμένους ὡς κατοδίκους, Κερκύρα ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν ταῦτα πάσχουσιν, ἐκήρυξεν ἐκυτὴν χριστιανὴν. Ὅθεν ἐκδυθεῖσα τὰ στολίδια ὅσα ἐφόρει, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ πατήρ της, παρεκίνησεν αὐτὴν νὰ μεταβληθῇ. Ἐπειδὴ ἔμως δὲν ἐδυνήθη, τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς ἕνα αἰθίσιοπα διὰ τὴν φθεῖρη, ἀλλ' ὁ αἰθίστοφ ἔμα μόνον ἤγγισεν εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, διεσπράχθη ἀπὸ ἐν θηρίον· ἡ δὲ ἁγία Κερκύρα τοῦτο μαθοῦσα, ἰάτρευσεν αὐτόν· εἰτα μὲ τὰς διδασκαλίας της τὸν ἑκάμε στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ καὶ χριστιανόν. Ὅθεν μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ ἐδόξασεν ὁ Αἰθίστοφ, «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν.» Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ βασιλεὺς, δεινῶς αὐτὸν ἐβασάνισε, καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ αἰδῖμος τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἔφερον ξύλα πολλὰ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἦσαν πυρὴν διὰ τὴν κατακαύσασαι τὴν ἁγίαν Κέρκυραν· τοῦτου δὲ γενομένου, ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἡ ἁγία. Ὅθεν ἔφερε πολλοὺς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Διὸ ἐκρέμασαν αὐτὴν εἰς ξύλον, καὶ ὑποκάτω ἐκάπνισαν αὐτὴν μὲ καπνὸν πυγερὸν· ἔπειτα τὴν ἐτόξευσαν, καὶ τόσον τὴν κατεπλήρωσαν, ὥστε ἐκ τῶν πόνων παρέδωκεν τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν δ' ῥη-

θεῖς βασιλεὺς Κερκυλλίνος, καὶ ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ κατέφυγαν εἰς ἕν νησίον πλησιόχωρον, ἐμβήκεν εἰς πλοῖον ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ ὑπάγῃ· ἐκεῖ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους κατεποντίσθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ὡς ὁ πάλαι Φαραὼ· καὶ ὁ μὲν τοῦ Κυρίου ὁ λαὸς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν ὕμνους καὶ εὐχαριστίας, ὁ δὲ Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐδίδασκον ἀνεμποδίστως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγεινε βασιλεὺς ὁ ἄλλος καὶ ἔμαθε περὶ τῶν ἁγίων, ἐπρόσταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν μίαν θούτην σιδηρᾶν, καὶ ἐντὸς αὐτῆς νὰ βάλῃσι πίσσαν καὶ ριτίνην καὶ κηρίον καὶ νὰ τὰ θράσωσι δυνατά· ἔπειτα ἔβαλον μέσα εἰς αὐτὴν τοὺς ἁγίους. Ἀλλ' οἱ μὲν ἅγιοι ἀφλεκτοὶ διεφυλάχθησαν, οἱ δὲ ἄπιστοι ἄλλοι μὲν ἐκάησαν, ἄλλοι δὲ ἐπίσ-

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Ἰάσων· Σωσιπάτρος καὶ Κερκύρα.

τευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁ δὲ βασιλεὺς δέσας μίαν πέτραν ἀπὸ τὴν λαμὴν του μετενόει καὶ θρηγῶν ἔλεγεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου βοήθει μοι καὶ ἐλέησόν με. Τότε ὁ μακάριος Ἰάσων συνάξας ὄλους ὅσοι ἐπίστευσαν, τοὺς ἐδίδασκεν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, παρόντος καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ κατηχήσας αὐτοὺς, τοὺς ἐβάπτισεν ὄλους ὁμοῦ καὶ τὸν βασιλέα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπωνόμασε δὲ τὸν βασιλέα Σεβαστιανόν· μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀσθενήσας ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἀπέθανεν, ὁ δὲ ἀπόστολος Ἰάσων πρᾶσευχηθεὶς, ἀνέστησεν αὐτόν, Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα θαύματα ἔκαμεν ὁ ἅγιος, λόγου καὶ μνήμης καὶ ἀξία· κτίσας δὲ ἐκκλησίας ὥραιας, ἐμοῦ μὲ τὸν βασιλέα, καὶ πάντα καλῶς καὶ δόσιως τελείσας, καὶ αὐξήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του εἰς γῆρας βαθύ, καὶ μετέβη ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ οὐράνια.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Πρέπει να προηγηθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 20 Μαΐου ἐλήφθη κατόπιν γνωμοδοτήσεως ὁριθεύσης Ἐπιτροπῆς αποτελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Σ. Δημητριάδος Γερμανοῦ ὡς Προέδρου, τοῦ Σ. Ναυπακτίας καὶ Εὐριτανίας Ἀμβροσίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τότε καὶ νῦν ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σ. Χρυσοστόμου καὶ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Αἰγινήτου καὶ Ζολώτα. Ἐδημοσιεύσαμεν δὲ ἤδη ἐν περιλήψει τὴν ἀναπτυχθεῖσαν τότε γνώμην τοῦ Καθηγητοῦ Ζολώτα ἐναντίον τῆς μεταβολῆς, Παρελείψαμεν, ὅμως νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἀναιρῶν ὁ ἀείμνητος ἐκεῖνος καθηγητὴς τὰ μὴ σοβαρὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑπερμάχων τῆς μεταβολῆς ἔγραφε:

«...Ὁ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς Ἡμερολογιακὴν πρὸς τοὺς ξένους ἰσορροπίαν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἐν ὧν τινὰ τῆς προσθέσεως καὶ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τὸ φοβερὸ μορμολυκεῖον ραγδαίαια ἀποσοβεῖται καὶ εὐτυχῶς οὐδεὶς στερεῖται τῆς περὶ τὰς δύο τοιαῦτα ἀριθμητικὰς πράξεις στοιχειώσεως. Καὶ τὰ δακτύλα μόνον ἐξαρκοῦσιν αὐτῷ. Ἐθνὸς καὶ ἐκκλησία ἀπειλούμενα ἔχουσιν τὰς περὶ τὰ θρησκευτικὰ διακρίσεις δι' ὧν τὴν ἄμυναν εἰχερέστερον ἔχουσι ἐκ λόγων καὶ προνοίας καὶ ἀμύνης τῆς αὐτοσυντηρήσεως αὐτῶν».

Ἡ πρότασις αὕτη τοῦ Καθηγητοῦ Ζολώτα ἐγένετο δεκτὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Σ. Δημητριάδος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ζολώτα. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη τὴν κατεψήφισαν. Ἐγένετο δὲ μετὰ τοῦτο δεκτὴ ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν (πλὴν τοῦ Ζολώτα) ἡ πρότασις τοῦ κ. Αἰγινήτου ἧς ὡς εἴπομεν ἤδη εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Ἡ Ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου μὴ προσκρούουσα εἰς δογματικούς καὶ κοινωνικούς λόγους δύναται νὰ γίνῃ μετασυνεννόησιν μετὰ πασῶν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἰδίως μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς ὃ καὶ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνατεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς ἐνεργείας ὑπὸ τὸν ὅρον οὐκ εἰς τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τῆς συντάξεως νέου Ἡμερολογίου, κλπ.»

Αὐτὸς οὗτος λοιπὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὡς Ἀρχιμανδρίτης τότε καὶ μέλος τῆς ἄνω ἐπιτροπῆς ἀποδέχθη τὴν γνώμην ὅτι ἡ μεταβολὴ δύναται νὰ γίνῃ μόνον μετὰ συνενόησιν μετὰ πασῶν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Γενόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τι μετεβαλε γνώμην καὶ ἔσπευδε πιέζων τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ δεχθῇ τὴν μεταβολήν:

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἐτήρησε τὸν τύπον νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἅπασαι ἠρνήθησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν μεταβολήν. Καὶ

1) ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ἐδημοσίευσεν ἤδη, ὅτι διεκήρυξεν, ὅτι «Συνταγματικὸς τῶν ὁρθοδόξων ἐσθλὸν πρὸς τὰς τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας κρίνεται ἀσύμφορος διὰ τὴν ὁρθοδοξίαν». Ὅταν δὲ ἐν τέλει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀποδεχθῇ τὴν μεταβολήν, ὁ γρηγορὸς Πατριάρχης ἀπήντα, ὅτι «λόγους προσκυνηματικούς δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Δὲν θὰ κάμῃ ἐν τούτοις οὐδεμίαν διαμαρτυρίαν». Τὴν δὲ 6 Μαΐου 1924 λαβὼν τὴν εἰδήσιν περὶ ἀποδοχῆς τῆς μεταβολῆς καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπήγγησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Ἀγιωτάτη μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀδυνατοί μὲν τοι

ἐν γὰρ τῷ παρόντι καὶ μέχρις ἄρσεως τῶν κωλύοντων αὐτὴν ἀποδεχθῆναι τὴν ἄνω διόρθωσιν διὰ τε τὴν γνωστὴν μειοψηφίαν θύειν εἰς ἣν τίθησιν αὐτὴν ἐναντι τῶν Λανίων ἐν τοῖς παναδίοις προσκυνήμασι καὶ τοὺς ἐκ τοὺς προσηλυτισμοῦ κινδύνου».

Ἀναληθῶς λοιπὸν ὁ «Φιλαλήθης» εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ «Σκρίπ» ἀρθρῷ του λέγει ὅτι ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς εἰς τὸ γράμμα του ἐπεδοκίμασεν τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οὐδαμῶς τὴν ἐπεδοκίμασε. Καὶ ἀνεξαργήτως τῶν ἰδιαίτερων λόγων, οὓς εἶχεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικόν, ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ἦτο πάντως ἀρνητικὴ, ὥστε νὰ δεσμεύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν νὰ μὴ ἐφαρμόσῃ τὸ νέον Ἐκκλησιον. Ἡμερολόγιον ἀφοῦ δὲν ἐπληροῦτο ὁ ὁρος τῆς ὑπὸ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδοχῆς τῆς καινοτομίας, ὁ ὁρος, ὃν ρητῶς ἔθεσε καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Πολιτικὴ Κυβέρνησις.

2) Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἔγραφε:

«Οἱ πολιτικοὶ παράγοντες παρέστησαν προόδου σύμπτωμα τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἂν καὶ σύμπασα ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχει τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, παρὰ τὴν βίαν ἣν μετέρχεται τὸ Κράτος πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ. Ἡ ροπὴ εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν κανόνων εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κίνδυνον μέγαν».

3) Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Δημήτριος εἶπε:

«...Ὑπεδείξαμεν τὴν ἀνάγκην ὅπως ἀναβληθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ συληθεῖσα Σύνοδος, διὰ νὰ συνέλθῃ μία προ-σύνδος, ἡ ἥποια νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ καταρτίσῃ τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ζητήματα ἐκκλησιαστικὰ ὑπάρχουν πρὸς λύσιν ἀρετὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ γείνῃ ἐπιλογὴ μετὰ αὐτῶν διὰ νὰ προτιμηθοῦν οὐσιωδέστερα ζωτικώτερα. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ζητήματα τοῦ Ἡμερολογίου τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ πρωτίτως τὴν Σύνοδον ἵνα καθιερωθῇ Ἐνιαῖον Ἡμερολόγιον ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὅταν δὲ ὑπὸ τοῦ βιαζομένου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀνεκοινοῦτο εἰς αὐτὸν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας οὗτος ἀπήντα τηλεγραφικῶς, ὅτι δὲν προσχωρεῖ καὶ εὗρε μόνον ὡς δικαιολογίαν τῆς ἀρνήσεώς του νὰ εἴπῃ ὅτι «ἐπειδὴ μικρὸν διάστημα ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δὲν ἐγένετο δυνατὸν νὰ εἰσαχθῇ τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλ' εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ εἰσαχθῇ μετὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀρχιερέων». Δὲν εἰσέχθη ὅμως οὔτε τότε (Μάρτιος 1924) οὔτε καὶ μέχρι σήμερον.

Ἀλλὰ δριμυτέρα καὶ καυστικώτερα εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου Φωτίου, Πατριαρχου τότε Ἀλεξανδρείας.

Ὁ «Φιλαλήθης» γράφων εἰς τὸ «Σκρίπ» ἀπέκρυψε τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φωτίου καὶ ἀνέφερεν ἐντελῶς ἀνακριβῶς ὅτι ὁ Φώτιος ἐπέτρεψε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου εἰς ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου Κοινότητος. Ἐν δὲ ἐνακριβέστερον προσθέτει σκοπίμως ὁ «φιλαλήθης» ἰδικὴν του μόνον κρίσιν ὅτι «ἀναμφιβόλως ἂν ἔξῃ ὁ Φώτιος θὰ προέβενεν εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς ἀπεφασίσθη ἤδη ἀπὸ τὸν ἀνατροπέα τῶν πάντων Μεταξάκην.

(Ἀκολουθεῖ)